

[Lembourn.]

kan bevares som rekreativt område. Med spørgsmålet hentydes til, at ministeren muligvis kan formidle en ny kontakt mellem parterne, eventuelt med det resultat at området fredes, og at Rungstedlund åbnes for kulturelle aktiviteter for en større kreds. Det er måske også værd at overveje, om der kunne skabes et samarbejde mellem Nordisk Kulturfond, forskellige kunstnerorganisationer og Rungstedlundfondet.

Det ville være trist, hvis Rungstedlund ikke kan bevares dels som et åbent rekreativt område, dels som et sted, hvor forfattere og kunstnere og andre interesserede kunne mødes.

Såfremt ministeren ville formidle nye forhandlinger, kunne det meget vel tænkes, at Karen Blixens ejendom kunne opretholdes, som den er, uden at der af den grund krævedes store offentlige tilskud.

Lembourn: Når jeg har stillet dette spørgsmål til ministeren for kulturelle anliggender, er det, fordi man af meddelelser i pressen har fået indtryk af, at det ikke har været muligt for Rungstedlundfondets ledelse og de kommunale myndigheder at finde en rimelig ordning.

Det er min fornemmelse, at man ikke fra de kommunale myndigheders side har noget imod at prøve at hjælpe Rungstedlundfondet, så det kan fortsætte og man kan bevare arealet, men at man mener, at så må arealet også fredes, og det synes jeg sådan set lyder særdeles rimeligt, mens man fra fondets ledelses side vil bevare udstykningsretten og samtidig slippe af med ejendoms-skatterne, hvad der synes mindre rimeligt.

Derfor har jeg stillet dette spørgsmål i håb om, at ministeren kan formidle en ny forhandling mellem parterne. Det ville være meget trist, hvis Rungstedlunds arealer ikke kan bevares som rekreativt område både for det nordsjællandske og det københavnske område, og det ville også være trist, hvis ikke man kunne bevare bygningerne til brug for kunstneriske aktiviteter.

I den forbindelse vil jeg også gerne spørge ministeren, om ikke man kunne udnytte bygningerne noget mere, end man gør. Akademiet har en slags monopol på Rungstedlunds bygninger og anvender dem meget lidt, og der er uden tvivl andre kunstneror-

ganisationer og i det hele taget andre interesserede, som gerne ville være med.

Når jeg har stillet spørgsmålet, er det ikke for her at få ministeren til at love større offentlige tilskud, men altså først og fremmest for at få ministeren til at formidle en forhandling, for det er min fornemmelse, at man kan klare dette ved forhandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Må jeg begynde med at takke hr. Lembourn, fordi han har stillet dette spørgsmål om Rungstedlund, fordi det giver mig anledning til at redegøre for det, der allerede er sket i sagen om Rungstedlund.

Umiddelbart før jul havde jeg et møde med Rungstedlundfondets bestyrelse, hvor vi drøftede de muligheder, som findes, for at denne ejendom, til hvis bevaring Karen Blixen i sin tid tog det afgørende initiativ, kan føres videre. Der har ligeledes været uformelle kontakter mellem fondsbestyrelsen og fredningsplanudvalget for Københavns, Frederiksborg og Roskilde amter. Hovedproblemet, der motiverer spørgsmålet, er det enkle, at Rungstedlundfondets økonomi ikke tillader, at man kører videre som i øjeblikket. En af de væsentligste årsager hertil er de store ejendomsskatter, der påhviler Rungstedlund.

En afhjælpning af fondets vanskeligheder må selvfølgelig tage sit udgangspunkt i, at Rungstedlund bør opretholdes udelt som et rekreativt område i dets nuværende landskabelige sammenhæng med de tilgrænsende fredede arealer, samt at bygningerne udnyttes til kulturelle formål. Mulige løsninger skulle endvidere gerne være i overensstemmelse med fondets fundats.

Blandt de foreliggende muligheder vil den mest nærliggende være, at der for landskabets vedkommende gennemføres en fredning efter naturfredningslovens regler mod erstatning. Afgørende i henseende til erstatningens størrelse vil være arrangementet med hensyn til fremtidigt tilsyn og vedligeholdelse. En ting, der må bringes på det rene, er den kommunale deltagelse i en sådan praktisk økonomisk ordning. En fredning med tilsikret offentlig adgang må nødvendigvis påvirke ejendomsvurderingen og dermed skatteansættelserne, og det vil i den forbindelse være naturligt, om de kommu-